

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2023. gada 9. marts*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Informācijas sniegšanas kārtība tehnisko standartu un noteikumu un informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā – Direktīva 98/34/EK – 1. panta 4. punkts – Jēdziens “citas prasības” – 1. panta 11. punkts – Jēdziens “tehnisks noteikums” – 8. panta 1. punkts – Dalībvalstu pienākums paziņot Eiropas Komisijai jebkuru tehnisko noteikumu projektu – Valsts tiesību norma, kurā paredzēts noteikts procents biodegvielas piejaukuma autotransporta degvielai – 10. panta 1. punkta trešais ievilkums – Jēdziens “saistošā Savienības tiesību aktā paredzēta drošības klauzula” – Direktīvas 2009/30/EK 4. panta 1. punkta otrās daļas neiekļaušana

Lietā C-604/21

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga* (Bragas Administratīvās un nodokļu lietu tiesa, Portugāle) iesniegusi ar 2021. gada 14. septembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 28. septembrī, tiesvedībā

Vapo Atlantic SA

pret

Entidade Nacional para o Setor Energético E.P.E.,

piedaloties:

Fundo Ambiental,

Fundo de Eficiência Energética (FEE),

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], N. Pisarra [*N. Piçarra*], N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] un M. Gavalecs [*M. Gavalec*] (referents),

ģenerālvokāts: N. Emiliu [*N. Emiliou*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – portugāļu.

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- *Vapo Atlantic SA* vārdā – *N. Franco Bruno, R. Leandro Vasconcelos* un *M. Martins Pereira*, advogados,
- *Entidade Nacional para o Setor Energético E.P.E.* vārdā – *G. Capitão*, advokāts,
- Portugāles valdības vārdā – *P. Barros da Costa, M. Branco, C. Chambel Alves* un *J. Reis Silva*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *G. Braga da Cruz, B. De Meester* un *M. Escobar Gómez*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), kas nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu, un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā (OV 1998, L 204, 37. lpp.), kura grozīta ar Padomes 2006. gada 20. novembra Direktīvu 2006/96/EK (OV 2006, L 363, 81. lpp.) (turpmāk tekstā – “Direktīva 98/34”), 1. panta 3. punktu, 8. panta 1. punktu un 10. panta 1. punkta trešo ievilkumu, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 98/70/EK (1998. gada 13. oktobris), kas attiecas uz benzīna un dīzeļdegvielu kvalitāti un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/12/EEK (OV 1998, L 350, 58. lpp.), kura grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīvu 2009/30/EK (OV 2009, L 140, 88. lpp.) (turpmāk tekstā – “Direktīva 98/70”), 7.a panta 2. punktu, Direktīvas 2009/30 4. panta 1. punkta otro daļu un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/28/EK (2009. gada 23. aprīlis) par atjaunojamo energoresursu izmantošanas veicināšanu un ar ko groza un sekojoši atceļ Direktīvas 2001/77/EK un 2003/30/EK (OV 2009, L 140, 16. lpp.) 3. panta 4. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Vapo Atlantic SA* un *Entidade Nacional para o Setor Energético E.P.E.* (Valsts enerģētikas nozares iestāde; turpmāk tekstā – “valsts iestāde”) par minētās iestādes lēmumu, ar ko *Vapo Atlantic* ir uzdots samaksāt finansiālu kompensāciju par to, ka minētā sabiedrība nav pierādījusi, ka autotransporta degvielai, ko tā nodevusi patēriņam 2020. gada otrajā ceturksnī, bija biodegvielas piejaukums.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 98/34

3 Direktīvas 98/34 1. pantā ir paredzēts:

“Šajā direktīvā piemēro šādus terminus:

[..]

3. “tehniski parametri” – parametri, kas ietverti dokumentā, kurš nosaka preces nepieciešamās īpašības, piemēram, kvalitātes līmeni, darbību, drošību vai izmērus, ieskaitot prasības, kas piemērojamas precei saskaņā ar nosaukumu, ar kuru preci pārdod, terminoloģiju, simboliem, pārbaudēm un pārbaužu metodēm, iesaiņojumu, marķēšanu vai etiķetēšanu un atbilstības novērtēšanas procedūrām.

[..]

4. “citas prasības” – prasība, kas nav tehniski parametri, kas izvirzītas precei, lai īpaši aizsargātu patērētājus vai vidi, un kas ietekmē tās dzīves ciklu pēc laišanas tirgū, piemēram, izmantošanas, atkārtotas izmantošanas, atkārtotas izlietošanas vai iznīcināšanas nosacījumi, ja šādi nosacījumi var būtiski ietekmēt preces sastāvu vai īpašības, vai tās realizāciju;

[..]

6. “standarts” – tehnisks parametrs, ko apstiprinājusi atzīta standartizācijas iestāde atkārtotai vai ilgstošai piemērošanai, atbilstība kam nav obligāta un kas ir viens no šādiem:

- starptautisks standarts: standarts, ko pieņēmusi starptautiska standartizācijas organizācija un kas darīts pieejams plašai sabiedrībai,
- Eiropas standarts: standarts, ko pieņēmusi Eiropas standartizācijas iestāde un kas darīts pieejams plašai sabiedrībai,
- valsts standarts: standarts, ko pieņēmusi valsts standartizācijas iestāde un kas darīts pieejams plašai sabiedrībai;

[..]

11. “tehniskie noteikumi” ir tehniskas specifikācijas un citas prasības vai noteikumi par pakalpojumiem, ietverot attiecīgus administratīvus noteikumus, kuru ievērošana ir obligāta, *de jure* vai *de facto*, tirdzniecības, pakalpojumu sniegšanas, pakalpojumu sniedzēja izveidošanas vai izmantošanas gadījumā kādā dalībvalstī vai lielā tās daļā, kā arī dalībvalstu normatīvie un administratīvie akti, izņemot 10. pantā minētos, kas aizliedz ražojuma ražošanu, importu, tirdzniecību vai izmantošanu vai kas aizliedz pakalpojumu sniegšanu vai izmantošanu vai arī aizliedz veikt uzņēmējdarbību kā pakalpojumu sniedzēj[am].

De facto tehniski noteikumi ietver:

- dalībvalsts normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas vai nu uz tehniskām specifikācijām, vai citām prasībām, vai uz noteikumiem par pakalpojumiem, vai uz profesionāliem kodeksiem vai praksi, kas savukārt attiecas uz tehniskām specifikācijām vai citām prasībām, vai uz noteikumiem par pakalpojumiem, atbilstība kuriem tiek pielīdzināta atbilstības prezumpcijai iepriekšminēto normatīvo un administratīvo aktu noteikumiem,

[..].”

- 4 Šīs direktīvas 8. panta 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

“Saskaņā ar 10. pantu dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu jebkuru tehnisko noteikumu projektu, izņemot gadījumus, ja tas pārņem visu starptautiskā vai Eiropas standarta tekstu. Šajā gadījumā pietiek ar informāciju par attiecīgo standartu; tās paziņo Komisijai pamatojumu šādu tehnisku noteikumu pieņemšanas vajadzībai, ja tas jau nav paskaidrots projektā.”

- 5 Saskaņā ar minētās direktīvas 10. panta 1. punkts trešo ievilkumu:

“8. un 9. pants neattiecas uz tiem dalībvalstu normatīvajiem un administratīvajiem aktiem vai brīvprātīgiem nolīgumiem, ar kuru palīdzību dalībvalstis:

– [..]

– izmanto saistošos Kopienas tiesību aktos paredzētās drošības klauzulas.”

Direktīva 98/70

- 6 Direktīvas 98/70 7.a panta “Siltumnīcefekta gāzu emisijas samazināšana” 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. Dalībvalstis izraugās piegādātāju vai piegādātājus, lai kontrolētu aprites cikla siltumnīcefekta gāzu emisiju uz vienu enerģijas vienību piegādātās degvielas vai enerģijas. Attiecībā uz elektroenerģijas piegādātājiem, kas to piegādā autotransporta līdzekļiem, dalībvalstis nodrošina, ka minētie piegādātāji var apņemties veicināt emisijas samazināšanu saskaņā ar 2. punktā noteiktajām saistībām, ja viņi var pierādīt, ka spēj pienācīgi noteikt un uzraudzīt piegādātās elektroenerģijas daudzumu izmantošanai minētajos transportlīdzekļos.

No 2011. gada 1. janvāra piegādātāji dalībvalsts norādītajai iestādei katru gadu ziņo par siltumnīcefekta gāzu intensitāti degvielā un piegādātās enerģijas daudzumu katrā dalībvalstī, sniedzot vismaz informāciju par:

- a) katra piegādātā degvielas vai enerģijas veida kopējo daudzumu, norādot pirkšanas vietu un izcelsmi; kā arī
- b) aprites ciklā radītā siltumnīcefekta gāzu emisija, rēķinot uz vienu enerģijas vienību.

Dalībvalstis nodrošina ziņojumu pārbaudi.

Vajadzības gadījumā Komisija izstrādā pamatnostādnes šā punkta piemērošanai.

2. Dalībvalstis pieprasa piegādātājiem līdz 2020. gada 31. decembrim cik vien iespējams pakāpeniski par 10 % samazināt aprites cikla siltumnīcefekta gāzu emisiju uz vienu piegādātās degvielas vai enerģijas vienību, par pamatu ņemot 5. punkta b) apakšpunktā minēto degvielas pamatstandartu. Šis samazinājums sasniedz:

- a) 6 % līdz 2020. gada 31. decembrim. Dalībvalstis var pieprasīt piegādātājiem, veicot šo samazinājumu, paredzēt šādus starpposma mērķus: 2 % līdz 2014. gada 31. decembrim un 4 % līdz 2017. gada 31. decembrim;
- b) papildus noteikto mērķi – 2 % līdz 2020. gada 31. decembrim saskaņā ar 9. panta 1. punkta h) apakšpunktu, ko sasniedz, izmantojot vienu vai abus šeit norādītos veidus:
 - i) enerģijas piegāde transportlīdzekļiem, ko piegādā izmantošanai visu veidu autotransportā, visurgājējā tehnikā (tostarp iekšējo ūdensceļu kuģiem), lauksaimniecības un mežsaimniecības traktoros vai atpūtas kuģos;
 - ii) jebkādas (tostarp oglekļa uztveršanas un uzglabāšanas) tehnoloģijas izmantošana, kas ļauj uz vienu enerģijas vienību samazināt aprites cikla siltumnīcefekta gāzu emisiju, ko rada piegādātā degviela vai enerģija;
- c) papildus noteikto mērķi – 2 % līdz 2020. gada 31. decembrim saskaņā ar 9. panta 1. punkta i) apakšpunktu, ko sasniedz attiecībā uz emisijas samazinājumiem degvielas apgādes nozarē, izmantojot kredītus, kas iegādāti ar Kioto protokolā paredzētā tīrās attīstības mehānisma palīdzību, ievērojot nosacījumus, kuri izklāstīti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2003/87/EK (2003. gada 13. oktobris), ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā samazinājumiem degvielas piegādes nozarē [un ar ko groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV 2003, L 275, 32. lpp.).]

Direktīva 2009/30

7 Direktīvas 2009/30 8. un 9. apsvērumā ir noteikts:

- “(8) Autotransporta līdzekļos lietojamās degvielas sadegšana rada aptuveni 20 % no Kopienas siltumnīcefekta gāzu emisijas. Viena no iespējām šo emisiju samazināšanai ir šīs degvielas aprites cikla siltumnīcefekta gāzu emisijas samazināšana. To var panākt dažādos veidos. Ņemot vērā Kopienas mērķi vēl vairāk samazināt siltumnīcefekta gāzu emisiju un lielo nozīmi, kāda šajā emisijā ir autotransportam, ir jāizstrādā mehānisms, kas liktu piegādātājiem ņemt vērā tās degvielas aprites cikla siltumnīcefekta gāzu emisiju, kuru tie piegādā, un, sākot no 2011. gada, to samazināt. Aprites laika siltumnīcefekta gāzu emisijas no biodegvielām aprēķina metodoloģijai vajadzētu būt identiskai tai metodoloģijai, kāda noteikta [Direktīvā 2009/28].
- (9) Piegādātājiem vajadzētu līdz 2020. gada 31. decembrim pakāpeniski līdz 10 % samazināt aprites ciklā radīto siltumnīcefekta gāzu emisiju uz vienu piegādātās degvielas un enerģijas vienību. Izmantojot biodegvielu, alternatīvu degvielu, kā arī samazinot blakusproduktu novadišanu un sadedzināšanu un ventilāciju ražotnēs, līdz 2020. gada 31. decembrim tiem vajadzētu panākt samazinājumu par vismaz 6 % salīdzinājumā ar aprites cikla laikā radīto siltumnīcefekta gāzu emisiju uz fosilo kurināmo radītas enerģijas vienību 2010. gadā. Pēc pārskatīšanas turpmāk varētu samazināt vēl par 2 %, šo samazinājumu panākot, izmantojot videi draudzīgas oglekļa uztveršanas un uzglabāšanas tehnoloģijas, elektriskos transportlīdzekļus, un papildu turpmāku samazinājumu par 2 %, pērkot kredītus atbilstīgi

Kioto protokolā paredzētajam tīrās attīstības mehānismam. Šim papildu samazinājumam nevajadzētu būt saistošam dalībvalstīm vai degvielas piegādātājiem, stājoties spēkā šai direktīvai. Pārskatīšanā vajadzētu pievērsties to nesaistošajam raksturam.

- 8 Direktīvas 2009/30 4. pantā “Transponēšana” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai vēlākais līdz 2010. gada 31. decembrim izpildītu šīs direktīvas prasības.

Dalībvalstis dara zināmu Komisijai šo pasākumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu, vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.”

Direktīva 2009/28

- 9 Direktīva 2009/28 no 2021. gada 1. jūlija ir atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2018/2001 (2018. gada 11. decembris) par no atjaunojamajiem energoresursiem iegūtas enerģijas izmantošanas veicināšanu (OV 2018, L 328, 82. lpp.). Tomēr pamatlietā, ņemot vērā tās faktisko apstākļu rašanās laiku, ir piemērojamas Direktīvas 2009/28 tiesību normas.

- 10 Direktīvas 2009/28 8. un 9. apsvērumā ir noteikts:

“(8) Komisijas 2007. gada 10. janvāra paziņojumā “Atjaunojamo energoresursu ceļa karte – Atjaunojamie energoresursi 21. gadsimtā: ilgtspējīgākas nākotnes veidošana” norādīts, ka 20 % atjaunojamo energoresursu saražotas enerģijas īpatsvars kopējā energopatēriņā un 10 % atjaunojamo energoresursu īpatsvars transporta nozarē ir atbilstīgi un sasniedzami mērķi un ka regulējumam, kurā ietverti obligātie mērķi, vajadzētu būt tādām, lai uzņēmējiem nodrošinātu ilgtermiņa stabilitāti, kas tiem vajadzīga, lai veiktu ilgtspējīgas investīcijas atjaunojamo energoresursu nozarē, ar kuriem iespējams samazināt atkarību no importētā fosilā kurināmā un veicināt jaunu energotehnoloģiju izmantošanu. Šie mērķi pastāv saistībā ar līdz 2020. gadam panākamo energoefektivitātes uzlabojumu par 20 %, kā paredzēts Komisijas 2006. gada 19. oktobra paziņojumā “Energoefektivitātes rīcības plāns: potenciāla izmantošana”, kuru atbalstīja 2007. gada marta Briseles Eiropadome, kā arī Eiropas Parlaments savā 2008. gada 31. janvāra rezolūcijā par minēto rīcības plānu.

(9) Eiropadome 2007. gada marta sanāsmē atkārtoti apstiprināja Kopienas saistības pēc 2010. gada ieviest enerģijas ražošanu no atjaunojamajiem energoresursiem visā Kopienā. Eiropadome apstiprināja gan obligāto mērķi, saskaņā ar kuru līdz 2020. gadam jāpanāk 20 % atjaunojamo energoresursu īpatsvars kopējā Kopienas energopatēriņā, gan arī obligāto minimālo mērķi, saskaņā ar kuru līdz 2020. gadam visām dalībvalstīm jāpanāk vismaz 10 % biodegvielas īpatsvars transporta benzīna un dīzeļdegvielas patēriņā, un minētie mērķi jāsasniedz, izmantojot izmaksu efektīvus paņēmienus. Eiropadome paziņoja, ka biodegvielai noteiktais mērķis ir saistošs ar nosacījumu, ka tās ražošana ir ilgtspējīga, ka otrās paaudzes biodegvielas kļūst komerciāli pieejamas un ka tiek izdarīti grozījumi [Direktīvā 98/70], lai atļautu atbilstošu piemaisījuma līmeni. 2008. gada marta Eiropadome atkārtoti uzsvēra, ka ir būtiski attīstīt un ievērot efektīvus ilgtspējības kritērijus biodegvielām un nodrošināt otrās

paaudzes biodegvielu komerciālu pieejamību. 2008. gada jūnija Eiropadome atkal pievērsās ilgtspējības kritērijiem un otrās paaudzes biodegvielu izstrādei, kā arī uzsvēra vajadzību izvērtēt iespējamās biodegvielu ražošanas ietekmi uz lauksaimniecības izcelsmes pārtikas produktiem un vajadzības gadījumā veikt darbības, lai likvidētu trūkumus. Tā arī norādīja, ka sīkāk būtu jāizvērtē biodegvielu ražošanas un patēriņa ietekme uz vidi un sabiedrību.”

- 11 Direktīvas 2009/28 1. pantā “Priekšmets un darbības joma” ir paredzēts:

“Ar šo direktīvu izveido vienotu sistēmu no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas izmantošanas veicināšanai. Tajā paredz valstu obligātos mērķus no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas kopējā īpatsvara sasniegšanai elektroenerģijas bruto galapatēriņā, kā arī mērķi šādas enerģijas īpatsvaram transporta nozarē. [..]”

- 12 Direktīvas 2009/28 3. panta “Valsts vispārējie obligātie mērķi un pasākumi saistībā ar enerģijas izmantošanu no atjaunojamajiem energoresursiem” 4. punktā ir noteikts:

“Katra dalībvalsts nodrošina, ka no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas īpatsvars visā transportā 2020. gadā ir vismaz 10 % no enerģijas galapatēriņa transportā attiecīgajā dalībvalstī.

[..]”

- 13 Tās pēdējā spēkā esošajā redakcijā Direktīva 2009/28 tika grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/1513 (2015. gada 9. septembris) (OV 2015, L 239, 1. lpp.), kurā saskaņā ar tās 4. panta 1. punktu ir paredzēts, ka ar šo direktīvu izdarītie grozījumi dalībvalstīm ir jātransponē vēlākais līdz 2017. gada 10. septembrim un dalībvalstīm ir arī pienākums nekavējoties paziņot Komisijai minēto noteikumu tekstu.

Portugāles tiesības

- 14 2010. gada 25. oktobra *Decreto-Lei n.º117/2010* (Dekrētlukums Nr. 117/2010), kas grozīts ar 2012. gada 17. janvāra *Decreto-Lei n.º6/2012* (Dekrētlukums Nr. 6/2012) (turpmāk tekstā – “Dekrētlukums Nr. 117/2010”), 11. panta 1. punktā ir noteikts:

“Vienībām, kuras nodod patēriņam autotransporta degvielu, iesniedzot deklarācijas par nodošanu patēriņam atbilstoši ar 2010. gada 21. jūnija Dekrētlukumā Nr. 73/2010 apstiprinātajam Akcīzes nodokļa kodeksam, kas grozīts ar 2010. gada 31. decembra Likumu Nr. 55-A/2010 [..], attiecībā uz autotransporta degvielas daudzumiem, ko tās nodevušas patēriņam, izņemot sašķidrināto naftas gāzi (SNG) un dabasgāzi, ir jāveicina biodegvielas piejaukuma mērķu izpilde šādās procentuālajās daļās no enerģētiskā satura:

- a) 2011. un 2012. gadā 5,0 %;
- b) 2013. un 2014. gadā 5,5 %;
- c) 2015. un 2016. gadā 7,5 %;
- d) 2017. un 2018. gadā 9,0 %;
- e) 2019. un 2020. gadā – 10,0 %.”

- 15 Dekrētlíkuma Nr. 6/2012 preambulā ir noteikts, ka “Dekrētlíkumā Nr. 117/2010 [...], ar ko valsts tiesībās daļēji ir transponēta [Direktīva 2009/28] un [Direktīva 2009/30], ir paredzēti biodegvielas un bioloģisko šķidro kurināmo ražošanas un izmantošanas ilgtspējības kritēriji, mehānismi biodegvielas izmantošanas veicināšanai sauszemes transportlīdzekļos un noteiktas obligātā biodegvielas piejaukuma robežvērtības”.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 16 *Vapo Atlantic* ir sabiedrība, kas darbojas degvielas tirgū Portugālē.
- 17 Tā kā *Vapo Atlantic* ir reģistrēta saņēmēja nodokļu statuss, tā neatbilst likumiskajiem nosacījumiem, lai biodegvielu fiziski pievienotu autotransporta degvielai, ko tā nodod patēriņam Portugālē. Tāpēc tā no Spānijā reģistrētas sabiedrības iegādājas šādu degvielu, kuras sastāvā ir biodegviela tādā daudzumā, kāds atbilst Spānijas tiesiskā regulējuma noteikumiem.
- 18 *Vapo Atlantic* nav iesniegusi valsts iestādei nevienu pierādījumu, ka Eiropas Komisija būtu apstiprinājusi sabiedrības, no kuras prasītāja iegādājas autotransporta degvielu Spānijā, piemēroto brīvprātīgās sertifikācijas sistēmu.
- 19 2020. gada otrajā ceturksnī *Vapo Atlantic* nodeva patēriņam 7582 tonnas autotransporta degvielas.
- 20 Valsts iestāde konstatēja, ka pretēji Dekrētlíkumā Nr. 117/2010 paredzētajam pienākumam, *Vapo Atlantic* nebija neviena biodegvielas sertifikāta, lai gan tai bija jābūt vismaz 758 sertifikātiem, lai pierādītu, ka tā bija izpildījusi pienākumu par 10 % biodegvielas piejaukumu autotransporta degvielai, ko tā bija nodevusi patēriņam 2020. gada otrajā ceturksnī.
- 21 Tāpēc valsts iestāde pieņēma lēmumu, ar ko *Vapo Atlantic* tika uzdots samaksāt summu 908 084 EUR kā finansiālu kompensāciju, pamatojoties uz to, ka šī sabiedrība nebija pierādījusi, ka autotransporta degvielai, ko tā bija nodevusi patēriņam 2020. gada otrajā ceturksnī, ir biodegvielas piejaukums, tādējādi pārkāpjot Dekrētlíkuma Nr. 117/2010 11. panta 1. punktu.
- 22 *Vapo Atlantic* apstrīdēja šo lēmumu *Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga* (Bragas Administratīvās un nodokļu lietu tiesa, Portugāle), kas ir iesniedzējtiesa.
- 23 Iesniedzējtiesa norāda – šķiet, ka šī sprieduma 21. punktā minētais valsts tiesiskā regulējuma projekts pirms tā publicēšanās un stāšanās spēkā nav ticis paziņots Komisijai.
- 24 Iesniedzējtiesai būtībā rodas jautājums par Direktīvas 98/34 tiesību normu interpretāciju, lai noteiktu, vai minētais tiesiskais regulējums ir “tehnisks noteikums”, kas bija jāpaziņo Komisijai.
- 25 Pirmkārt, iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai Dekrētlíkuma Nr. 117/2010 11. panta 1. punktu, kurā ir vienīgi paredzēts biodegvielas piejaukuma procentuālais daudzums autotransporta degvielai, kas tiek nodota patēriņam, nenosakot nekādas biodegvielas īpašības, var uzskatīt par “tehnisku noteikumu” Direktīvas 98/34 1. panta 11. punkta izpratnē un konkrētāk – vai tas ir uzskatāms par “citām prasībām” 1. panta 4. punkta izpratnē.

- 26 Otrkārt, iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai Dekrētlíkuma Nr. 117/2010 11. panta 1. punkts var ietilpt minētās direktīvas 8. panta 1. punktā paredzētajā izņēmumā, ciktāl ar šo valsts tiesību normu “pārņem visu [...] Eiropas standarta tekstu”. Direktīvas 98/70 7.a panta 2. punktā dalībvalstīm esot noteikts pienākums pieprasīt piegādātājiem cik vien iespējams pakāpeniski par 10 % samazināt siltumnīcefekta gāzu emisiju.
- 27 Treškārt, iesniedzējtiesa vaicā, vai uz Dekrētlíkuma Nr. 117/2010 11. panta 1. punktu attiecas Direktīvas 98/34 10. panta 1. punkta trešais ievilkums, ņemot vērā Direktīvas 2009/30 4. panta 1. punkta otro daļu un Direktīvas 2015/1513 4. panta 1. punktu. Pēdējās divas tiesību normas varētu vērtēt kā “saistošos Kopienas tiesību aktos paredzētās drošības klauzulas” Direktīvas 98/34 10. panta 1. punkta trešā ievilkuma izpratnē.
- 28 Ceturtkārt, minētajai tiesai pakārtoti rodas jautājums par sekām, kādas izriet no Direktīvas 98/34 8. panta 1. punktā paredzētā pienākuma paziņot Komisijai tiesiskā regulējuma projektu neizpildes. Iesniedzējtiesa principā atzīst, ka valsts tiesību normu nepaziņošana saskaņā ar minēto direktīvas noteikumu nozīmē, ka tās nav piemērojamas. Tomēr tai šajā ziņā rodas šaubas, jo šāda interpretācija nozīmētu, ka vispārēji netiek izpildīts pienākums par biodegvielas piejaukumu autotransporta degvielai, kas tiek nodota patēriņam. Šāda interpretācija ne tikai apdraudētu valsts noteikto mērķi, bet arī Eiropas mērķi samazināt siltumnīcefekta gāzu emisijas un veicināt atjaunojamos energoresursus.
- 29 Šādos apstākļos *Tribunal Administrativo e Fiscal de Braga* (Bragas Administratīvās un nodokļu lietu tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai Direktīvas 98/34 1. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs direktīvas 8. panta 1. punkta piemērošanas mērķiem jēdzienā “citas prasības” ietilpst tāds noteikums – kā aplūkotajos valsts tiesību aktos esošais – par biodegvielas procentuālo daļu, kāda uzņēmējam saskaņā ar Direktīvas 98/70 7.a pantu, kas ieviests ar Direktīvu 2009/30, un atbilstīgi Direktīvas 2009/28 3. panta 4. punktā noteiktajam mērķim ir obligāti jāiekļauj degvielā, ko tas nodod patēriņam?
- 2) Vai Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkts, kurā ir noteikts “izņemot gadījumus, ja tas pārņem visu starptautiskā vai Eiropas standarta tekstu” ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neaptver valsts tiesību normu, kurā ir noteiktas saskaņā ar Direktīvas 98/70 7.a panta 2. punktu, kas ieviests ar Direktīvu 2009/30, atbilstīgi Direktīvas 2009/28 3. panta 4. punktā noteiktajam mērķim iekļaujamās biodegvielas procentuālās daļas?
- 3) Vai Direktīvas 2009/30 4. panta 1. punkta otrās daļas, kā arī Direktīvas 2015/1513 4. panta 1. punkta noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka tie ir uzskatāmi par saistošos Kopienas tiesību aktos paredzētām drošības klauzulām Direktīvas 98/34 10. panta 1. punkta trešā ievilkuma izpratnē?
- 4) Vai – ja vien uz šo jautājumu jau nav atbildēts atbildēs uz iepriekšējiem jautājumiem – Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka attiecībā pret uzņēmēju nav piemērojama tāda valsts tiesību norma, kurā – kā tas ir šajā lietā aplūkotās tiesību normas gadījumā –, transponējot ar Direktīvu 2009/30 ieviesto Direktīvas 98/70 7.a panta 2. punktu, tiek noteikta iekļaujamās biodegvielas procentuālā daļa?”

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

- 30 Valsts iestāde uzskata, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav pieņemams, jo noteikumu, kuru interpretāciju lūdz iesniedzējtiesa, formulējums esot skaidrs un tāpēc nekādi paskaidrojumi nav nepieciešami.
- 31 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka saistībā ar LESD 267. pantā noteikto procedūru tikai valsts tiesa, kura iztiesā lietu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir tā, kas, ņemot vērā lietas īpatnības, var noteikt, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir vajadzīgs, lai šī tiesa varētu pieņemt nolēmumu, un cik atbilstīgi ir Tiesai uzdotie jautājumi. Tāpēc Tiesai principā ir jāsniedz nolēmums, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Sumal*, C-882/19, EU:C:2021:800, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 32 Šajā gadījumā pietiek konstatēt – kā arī izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu –, ka uzdotajiem jautājumiem ir tieša saikne ar strīdu pamatlietā un ka tie ir atbilstoši, lai iesniedzējtiesa varētu minēto strīdu izskatīt. Šajā lūgumā turklāt ir pietiekami daudz elementu, lai noteiktu šo jautājumu tvērumu un sniegtu uz tiem lietderīgu atbildi.
- 33 Katrā ziņā valsts tiesai nekādi nav aizliegts uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu, uz kuru, vienas no pamatlietas pusēm ieskatā, atbilde nerada nekādas pamatotas šaubas. Tādējādi, pat pieņemot, ka tas tā būtu, lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kurā ietverti šie jautājumi, tomēr nekļūst nepieņemams (spriedums, 2021. gada 14. oktobris, *Viesgo Infraestructuras Energéticas*, C-683/19, EU:C:2021:847, 26. punkts).
- 34 Tāpēc lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un ceturto jautājumu

- 35 Vispirms jānorāda, ka pamatlietā *Vapo Atlantic* tika uzdots samaksāt finansiālu kompensāciju, pamatojoties uz to, ka tā ir pārkāpusi Dekrētlukuma Nr. 117/2010 11. panta 1. punktu, jo šī sabiedrība nebija izpildījusi pienākumu iesniegt sertifikātus, ar kuriem var pierādīt, ka autotransporta degvielai, ko tā bija nodevusi patēriņam 2020. gada otrajā ceturksnī, ir biodegvielas piejaukums.
- 36 Šajā ziņā, lai arī iesniedzējtiesa pirmajā jautājumā formāli atsaucas uz Direktīvas 98/34 1. panta 3. punktu, no tās uzdotā jautājuma formulējuma izriet, ka tā vaicā, vai valsts tiesiskajā regulējumā uzliktais pienākums ietilpst jēdziena “citas prasības” piemērošanas jomā šīs direktīvas 1. panta 4. punkta izpratnē, un tā tad – vai to var uzskatīt par “tehnisku noteikumu” minētas direktīvas 1. panta 11. punkta izpratnē.
- 37 Tāpēc jāuzskata, ka ar pirmo un ceturto jautājumu, kuri ir jāaplūko kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 98/34 1. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēts mērķis attiecībā uz 10 % biodegvielas piejaukumu autotransporta degvielai, ko saimnieciskās darbības subjekts nodod patēriņam konkrētajā gadā, ietilpst jēdzienā “citas prasības” šīs direktīvas 1. panta 4. punkta izpratnē un tādējādi ir “tehnisks noteikums”

minētās direktīvas 1. panta 11. punkta izpratnē, un kura tiesību normas var piemērot privātpersonām tikai tad, ja tā projekts ir paziņots atbilstoši šīs pašas direktīvas 8. panta 1. punktam.

- 38 Pirmkārt, ir jānorāda, ka jēdziens “citas prasības” Direktīvas 98/34 1. panta 4. punktā ir definēts kā “prasība, kas nav tehniska specifikācija, kas izvirzīta ražojumam, lai īpaši aizsargātu patērētājus vai vidi, un kas ietekmē tās dzīves ciklu pēc laišanas tirgū, piemēram, izmantošanas, atkārtotas pārstrādāšanas, atkārtotas izmantošanas vai iznīcināšanas nosacījumi, ja šādi nosacījumi var būtiski ietekmēt ražojuma sastāvu vai īpašības, vai tā realizāciju”.
- 39 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šajā kategorijā ietilpst tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēts nosacījums, kas var būtiski ietekmēt preces sastāvu, raksturu vai tirdzniecību, jo šīs “citas prasības” attiecas uz prasībām, kuras radušās, ņemot vērā attiecīgās preces dzīves ciklu pēc tās laišanas tirgū, un it īpaši attiecas uz tās izmantošanu (spriedums, 2020. gada 28. maijs, *ECO-WIND Construction*, C-727/17, EU:C:2020:393, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 40 Šajā gadījumā iesniedzējtiesas jautājumi attiecas uz valsts tiesisko regulējumu, kurā saimnieciskās darbības subjektiem, kuri nodod patēriņam autotransporta degvielu, izņemot sašķidrināto naftas gāzi vai dabasgāzi, ir prasīts ievērot mērķi attiecībā uz biodegvielas piejaukumu autotransporta degvielas ikgadējiem daudzumiem, ko tie nodod patēriņam, proti, 2020. gadā šis mērķis bija 10 %. Lai arī šajā tiesiskajā regulējumā nav nedz precizēts attiecīgās autotransporta degvielas veids, nedz arī noteikts biodegvielas procentuālais daudzums, kāds jāpievieno autotransporta degvielai, nedz arī noteikts pievienojamās biodegvielas veids, tajā paredzētā prasība, kas ieviesta vides aizsardzības nolūkā, attiecas uz autotransporta degvielas aprites ciklu pēc tās laišanas tirgū un var būtiski ietekmēt minētās preces tirdzniecību, jo tajā paredzētā biodegvielas piejaukuma pienākuma neizpilde var nozīmēt, ka var tikt noteikts pienākums samaksāt finansiālu kompensāciju.
- 41 No tā izriet, ka valsts tiesiskais regulējums, kurā ir noteikts mērķis attiecībā uz 10 % biodegvielas piejaukumu autotransporta degvielai, ko saimnieciskās darbības subjekts nodevis patēriņam 2020. gadā, ietilpst jēdzienā “citas prasības” Direktīvas 98/34 1. panta 4. punkta izpratnē un tādējādi ir “tehnisks noteikums” šīs direktīvas 1. panta 11. punkta izpratnē.
- 42 Otrkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Direktīvas 98/34 mērķis ir ar preventīvu kontroli aizsargāt preču brīvu apriti, kas ir viens no Savienības pamatiem. Šāda kontrole ir lietderīga, ciktāl tehniskie noteikumi, uz kuriem attiecas šī direktīva, var radīt šķēršļus tirdzniecībai starp dalībvalstīm; šādi šķēršļi ir pieļaujami tikai tad, ja tie ir nepieciešami obligātu, uz sabiedrības interešu aizsardzību vērstu prasību izpildei (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1996. gada 30. aprīlis, *CIA Security International*, C-194/94, EU:C:1996:172, 40. punkts, un 2012. gada 19. jūlijs, *Fortuna* u.c., C-213/11, C-214/11 un C-217/11, EU:C:2012:495, 26. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 43 Šajā kontekstā Direktīvas 98/34 8. panta 1. punktā ir paredzēts, ka principā dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu jebkuru tehnisko noteikumu projektu. Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, ka 8. panta 1. punktā paredzētā paziņošanas pienākuma neizpilde tiek uzskatīta par būtisku procedūras pārkāpumu, tādējādi attiecīgie tehniskie noteikumi kļūst nepiemērojami un uz tiem nevar atsaukties attiecība pret privātpersonām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1996. gada 30. aprīlis, *CIA Security International*, C-194/94, EU:C:1996:172, 54. punkts).

- 44 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo un ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 98/34 1. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēts mērķis attiecībā uz 10 % biodegvielas piejaukumu autotransporta degvielai, ko saimnieciskās darbības subjekts nodod patēriņam konkrētajā gadā, ietilpst jēdzienā “citas prasības” Direktīvas 98/34 1. panta 4. punkta izpratnē, un tāād ir uzskatāms par “tehnisku noteikumu” šīs direktīvas 1. panta 11. punkta izpratnē, un uz tā tiesību normām attiecībā pret privātpersonām var atsaukties tikai tad, ja tā projekts ir paziņots atbilstoši minētās direktīvas 8. panta 1. punktam.

Par otro jautājumu

- 45 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesisko regulējumu, kura mērķis ir transponēt Direktīvas 98/70 7.a panta 2. punktu atbilstoši Direktīvas 2009/28 3. panta 4. punktā ietvertajam mērķim, var uzskatīt par tādu, ar ko pārņem visu Eiropas standarta tekstu Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta izpratnē un tāpēc tam nav piemērojams šajā tiesību normā paredzētais paziņošanas pienākums.
- 46 Šajā ziņā saskaņā ar Direktīvas 98/34 1. panta 6. punktu “standarts” šīs direktīvas izpratnē ir tehnisks parametrs, ko apstiprinājusi atzīta standartizācijas iestāde – atbilstība tam nav obligāta un tas ietilpst starptautisko standartu, Eiropas standartu vai valsts standartu kategorijā. “Eiropas standarts” šajā tiesību normā ir definēts kā standarts, ko pieņēmusi Eiropas standartizācijas iestāde un kas darīts pieejams plašai sabiedrībai,
- 47 Tāād no šīm definīcijām izriet, ka jēdziena “Eiropas standarts”, interpretējot to tehnisko noteikumu un konkrētāk Direktīvas 98/34 kontekstā, piemērošanas joma attiecas tikai uz Eiropas standartizācijas iestādes pieņemtiem standartiem.
- 48 Nedz no Direktīvas 2009/28 3. panta 4. punkta, nedz Direktīvas 98/70 7.a panta 2. punkta neizriet, ka Savienības likumdevējs ar šo tiesību normu palīdzību būtu pieņēmis “Eiropas standartus” Direktīvas 98/34 1. panta 6. punkta izpratnē.
- 49 Pirmkārt, Direktīvas 2009/28 3. panta 4. punktā, ņemot vērā tās 8. un 9. apsvērumu, kā arī 1. pantu, ir tikai noteikti saistoši mērķi, saskaņā ar kuriem no atjaunojamajiem energoresursiem saražotās enerģijas īpatsvars visā transportā 2020. gadā ir vismaz 10 % no enerģijas galapatēriņa transportā ikvienā dalībvalstī, atstājot dalībvalstīm rīcības brīvību attiecībā uz pasākumiem, kurus tās uzskata par piemērotiem šī mērķa sasniegšanai.
- 50 Otrkārt, Direktīvas 98/70 7.a panta 2. punktā ir konkretizēta Savienības likumdevēja griba par 10 % samazināt aprites cikla siltumnīcefekta gāzu emisiju uz vienu piegādātās degvielas vai enerģijas vienību. Tomēr – kā izriet no šīs tiesību normas kopsakarā ar Direktīvas 2009/30 8. un 9. apsvērumu – dalībvalstīm ir saglabāta rīcības brīvība panākt šo samazinājumu, izmantojot biodegvielu vai alternatīvu degvielu, kā arī samazinot blakusproduktu novadišanu.
- 51 No tā izriet, ka nedz Direktīvas 2009/28 3. panta 4. punktā, nedz Direktīvas 98/70 7.a panta 2. punktā nav noteikts “standarts” Direktīvas 98/34 1. panta 6. punkta izpratnē.
- 52 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesisko regulējumu, kura mērķis ir transponēt Direktīvas 98/70 7.a panta 2. punktu atbilstoši Direktīvas 2009/28 3. panta 4. punktā ietvertajam

mērķim, nevar uzskatīt par tādu, ar ko pārņem visu Eiropas standarta tekstu Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta izpratnē un tāpēc tam nav piemērojams šajā tiesību normā paredzētais paziņošanas pienākums.

Par trešo jautājumu

- 53 Vispirms jānorāda, ka pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums stājās spēkā 2012. gada 18. janvārī, savukārt Direktīva 2015/1513, uz kuru iesniedzējtiesa atsaucas trešajā jautājumā, saskaņā ar tās 5. pantu stājās spēkā 2015. gada 5. oktobrī. Šādos apstākļos minētā direktīva nav jāņem vērā, lai atbildētu uz šo jautājumu.
- 54 Tāpēc ir jāuzskata, ka iesniedzējtiesa ar trešo jautājumu būtībā vaicā, vai Direktīvas 2009/30 4. panta 1. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka šī tiesību norma ir saistošā Savienības tiesību aktā paredzēta drošības klauzula Direktīvas 98/34 10. panta 1. punkta trešā ievilkuma izpratnē.
- 55 Ir jānorāda, ka Direktīvas 2009/30 4. panta 1. punkta pirmajās divās daļās ir tikai paredzēts termiņš, līdz kuram dalībvalstīm ir jātransponē minētā direktīva, proti, vēlākais līdz 2010. gada 31. decembrim, izmantojot šajā ziņā vajadzīgos normatīvos un administratīvos aktus un vienlaicīgi pieprasot tām nekavējoties paziņot Komisijai šo noteikumu tekstu. Savukārt šīs tiesību normas trešajā daļā ir paredzēts, ka dalībvalstis, pieņemot šos noteikumus, atsaucas uz Direktīvu 2009/30.
- 56 Nekas Direktīvas 2009/30 4. panta 1. punkta formulējumā neliecina par to, ka Savienības likumdevējs būtu vēlējies iekļaut tajā drošības klauzulu LESD 114. panta 10. punkta izpratnē un ka dalībvalstis to būtu varējušas izmantot.
- 57 Šajā ziņā pēdējā minētajā tiesību normā ir paredzēts, ka saskaņošanas pasākumos vajadzības gadījumā paredz drošības klauzulu, kas ļauj dalībvalstīm viena vai vairāku LESD 36. pantā minētu un ar ekonomiku nesaistītu iemeslu dēļ veikt provizoriskus pasākumus, attiecībā uz kuriem kontroli īsteno Savienība. No tā izriet, ka drošības klauzulai ir jābūt skaidri noteiktai saskaņošanas pasākumā. Direktīvas 2009/30 4. panta 1. punkts neatbilst šim pazīmēm un tāpēc to nevar uzskatīt par drošības klauzulu.
- 58 No iepriekš minētā izriet, ka uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2009/30 4. panta 1. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka šī tiesību norma nav saistošā Savienības tiesību aktā paredzēta drošības klauzula Direktīvas 98/34 10. panta 1. punkta trešā ievilkuma izpratnē.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 59 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), kas nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu, un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā, kura grozīta ar Padomes 2006. gada 20. novembra Direktīvu 2006/96/EK, 1. panta 4. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

valsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēts mērķis attiecībā uz 10 % biodegvielas piejaukumu autotransporta degvielai, ko saimnieciskās darbības subjekts nodod patēriņam konkrētajā gadā, ietilpst jēdzienā “citas prasības” Direktīvas 98/34, ar grozījumiem, 1. panta 4. punkta izpratnē, un tāād ir uzskatāms par “tehnisku noteikumu” Direktīvas 98/34, ar grozījumiem, 1. panta 11. punkta izpratnē, un uz tā tiesību normām attiecībā pret privātpersonām var atsaukties tikai tad, ja to projekts ir paziņots atbilstoši Direktīvas 98/34, ar grozījumiem, 8. panta 1. punktam.

- 2) Direktīvas 98/34, kas grozīta ar Direktīvu 2006/96, 8. panta 1. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

valsts tiesisko regulējumu, kura mērķis ir transponēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 98/70/EK (1998. gada 13. oktobris), kas attiecas uz benzīna un dīzeldegvielu kvalitāti un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/12/EEK, kura grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīvu 2009/30/EK, 7.a panta 2. punktu atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/28/EK (2009. gada 23. aprīlis) par atjaunojamo energoresursu izmantošanas veicināšanu un ar ko groza un sekojoši atceļ Direktīvas 2001/77/EK un 2003/30/EK 3. panta 4. punktam, nevar uzskatīt par tādu, ar ko pārņem visu Eiropas standarta tekstu Direktīvas 98/34, ar grozījumiem, 8. panta 1. punkta izpratnē un tāpēc tam nav piemērojams šajā tiesību normā paredzētais paziņošanas pienākums.

- 3) Direktīvas 2009/30 4. panta 1. punkta otrā daļa

ir jāinterpretē tādējādi, ka

ši tiesību norma nav saistošā Savienības tiesību aktā paredzēta drošības klauzula Direktīvas 98/34, kas grozīta ar Direktīvu 2006/96, 10. panta 1. punkta trešā ievilkuma izpratnē.

[Paraksti]